ZÁŘÍCÍ BOHOVÉ

Sci-fi antologie

Jiří Václavíček

ZÁŘÍCÍ BOHOVÉ
Copyright © Jiří Václavíček, 2026
Design a sazba © Simona Dědourková, 2026
ISBN 978-80-11-08815-6 (brožovaná)
ISBN 978-80-11-08816-3 (ePub)
Vydáno vlastním nákladem.

ZÁŘÍCÍ BOHOVÉ

Sci-fi antologie

Jiří Václavíček

UPOZORNĚNÍ

Přes převážný dějinný optimismus se v této antologii objevují náročná a znepokojivá témata, včetně zobrazení smrti, temných dystopických motivů a zániku civilizací včetně té naší.
Události jsou sice fiktivní, avšak lidé a další bytosti se chovají realisticky, což může být poměrně intenzivní zážitek. To se týká i poslechu některých skladeb playlistu.
Publikace ani poslech playlistu proto nejsou vhodné pro vysoce citlivé čtenáře ani pro osoby mladší 18 let. Děkuji za pochopení.

OBSAH:

Genesis: Útěk z Ráje *(Lence)* 9
Zářící bohové 25
Prázdninové dobrodružství 38
Sibiřská plíseň 49
Hvězdné brány *(Tomášovi)* 57
Kovožrouti 73
Plen B *(Lence)* 92
Tic Tac *(Tomášovi)* 130
Re tar di 156
Exodus: Zažehnutí Jupitera *(Lence a Tomášovi)* 169
Konektom 192
Requiem 205
Poslední bůh 214
Trosečníci *(Lence a Tomášovi)* 235

Playlist 255
Věnování 258
Autor 259

„Každá zeď je dveře.“
Ralph Waldo Emerson

GENESIS: ÚTĚK Z RÁJE

Adam se narodil a žil v Ráji, nádherné přírodní rezervaci s džunglí a savanou, a měl docela hezké dětství.

Zato jeho tatínek, vůdčí samec, byl stále naštvanější na nové poměry. Pravda, ŠMP, šimpanzi, tu neměli žádné přirozené nepřátele, a také plodů ovocných stromů bylo všude habaděj. Jenže už nemohli migrovat tak svobodně jako dříve. A co hůř, v poslední době se jim rodila prazvláštní mláďata. Zdegenerovaná a ve všech ohledech podřadnější. Prostě Holátka.

Stejně jako předtím jeho sestra, také Adam vypadal opožděný, divný a cizí. Takové kukaččí mládě. Na hlavě mu rostly dlouhé chlupy, ale zbytek těla měl bezsrstý. Z uší mu vyhřezli nehybní Hadi a zarostli mu do růžové pokožky na spáncích. Hlavičky měli hned vedle jeho očí, pozorovali svět svýma modrýma očima a nesrozumitelně syčeli. Na ruce měl pestrobarevný, blikající a lehce tepající Náramek Holátek, po němž všechny šimpanzice marně toužily.

NTR, Neter, Ti, kteří hlídají, ta nedochůdčata bedlivě chránili. Za nedostatek péče nebo dokonce ubližování hrozily šimpanzům přísné tresty. Nikdo z nich si nechtěl dělat problémy a tak dělali, co mohli.

Léta rychle plynula a Adam už byl docela velký kluk. Jeho tlupa se stěhovala každý den na jiné místo. Každý večer si musel postavit své hnízdo. Brblal, že je to neefektivní, ale podřídil se zavedenému zvyku. Pracně lámal a ohýbal zelené větve s listy, a nešikovně je splétal dohromady. Své hnízdo vždy dokončil úplně poslední. Byl prostě totální budižkničemu a věděl to o sobě.

Ve volném čase si hrál s ostatními mláďaty. Adamové a Evy byli daleko slabší a pomalejší než šimpanzí mláďata, ale byli inteligentnější, dovedli používat nástroje, lépe si promýšleli taktiku a zvládali improvizaci. Šimpanze také bavilo vidět své holé, chabé, avšak leckdy překvapivě šikovné bratrance a sestřenice v akci. Někdy měli navrch ti a jindy zase oni.

Adam mluvil plynně oběma jazyky. Komplikované neterštině ho naučili v prvních letech života jeho Hadi. Tak se dorozuměl s ostatními

Holátky a s Neter. Šimpanzština byla daleko jednodušší řečí výrazů tváře, tělesných pozic, gest, posuňků, signálů a zvuků. Zpočátku se snažil učit rodiče a šimpanzí kamarády daleko bohatší a přesnější neterštině, ale na studium cizích jazyků byli totálně natvrdlí. Nedokázali po něm zopakovat jediné slovo, takže se jednou naštval a nadobro to vzdal.

Kdykoli narazil na studánku nebo kaluž, zadíval se do ní s nadějí, že se konečně stává šimpanzem. Vždycky se dočkal hořkého zklamání. Jsem opravdu Holátko, anomálie, mrzáček, trapná hříčka Přírody, naříkal smutně.

Srst mu nenarostla a tak byl úplně nahý a hubený, měl úzká ramena, chabý hrudník a směšně krátké a tenké ruce i prsty. V běhání a přeskakování po větvích stromů se svižným šimpanzům nemohl rovnat.

Na zápěstí se mu blýskal Náramek, a na spánkových kostech se lesklý hlavičky moudrých Hadů. Byl rád, že je má; odjakživa mu dobře radili. Kladl jim stále více otázek a oni mu odpovídali. Znali tolik věcí! Vstřebával vědomosti jako země životodárnou vodu.

Dlouhé černé vlasy měl vzadu svázané liánou, aby mu nevadily při hrách. Jinak na svém tmavém, opáleném, pružném těle nenašel až do puberty téměř ani chloupek, a potom mu vyrašily jenom tři trsy. Jako by to nestačilo, také měl naprosto směšné nohy, kvůli kterým zažil od kamarádů mnoho posměchu. Rovné a tenké jako bambusové kmínky, s malými prstíky a souběžným palečkem, takže nemohl pořádně šplhat po stromech ani rychle běhat po čtyřech, jak se sluší a patří.

Avšak takovou svobodu pohybu ani nebohá Holátka neměla. Musela chodit nepřirozeně vzpřímená, a udržovat přitom rovnováhu. Porušení se trestalo elektrickým výbojem náramku. Maminka mu občas ukazovala, jak se neohrabaná batolata z řad Holátek učí chodit, a zlobila se na zlé Neter, že je tolik trápí.

Adam o záhadných NTR, kteří Ráj provozovali, hodně přemýšlel. Nakonec došel k překvapivému názoru, že nehlídají šimpanze, ale Holátka. Rozhodně jim věnovali daleko větší pozornost. Jednou za čas

si je dokonce, stejně jako mladé šimpanzice, odváželi do laboratoří na testy, nebo do nemocnice na operaci. Většinou je odtud zase přivezli. Někteří se však nevrátili a nikdo nevěděl proč. Adam se zatím vždycky vrátil.

Občas jeho Náramek začal blikat. Čím víc se snažil pohnout z místa, tím bolestivější elektrické rány mu způsoboval. A tak strnul na místě a s obavami čekal, až si jej vyzvedne sanitka v podobě šestikolového vozíku, řízeného dvěma androidy. Sedl si na vozík, vezl se jako nějaký Neter, a jeho kamarádi šimpanzi pobíhali a poskakovali kolem něho, vřískali, posmívali se mu a záviděli mu.

Ve vchodu do laboratoře mu androidi nasadili masku a on s ní musel celou dobu dýchat. Také musel projít prostorem, ve kterém se pářilo a pršelo. NTR v bílých pracovních overalech to měli úplně naopak a uvnitř chodili bez masek. Venku, pod širým nebem, chodili zásadně v maskách. Adam si to nedokázal vysvětlit.

NTR ho v laboratoři připojili k přístrojům, nebo ho zavezli do mohutného válcovitého tunelu. Nesměl se v něm ani pohnout, jinak by dostal elektrickou ránu. Pouštěli mu tam zvláštní světýlka a opakující se sekvence zvuků, které se mu moc líbily.

Také řešil stále obtížnější testy plné obrázků a symbolů. Některé patřily k sobě, a jiné musel vyloučit. Častokrát zaslechl obdivné poznámky, a někdy i nevěřícné výkřiky Neter, kteří se kvůli tomu občas mezi sebou pohádali. Adam pak obvykle musel absolvovat daleko náročnější test. Většinou se vyhecoval k ještě lepšímu výkonu, protože věděl, že za odměnu dostane slaďoučké dobrůtky. Takhle hezky si s ním rodiče ani kamarádi nikdy nehráli, a podobné pamlsky mu nedávali. Kdo ví, jaké skóre by měli oni, říkal si kolikrát, a vrtěl hlavou nad tím, jak je svět zvláštní.

Občas ho zavezli do nemocnice, což pro něho znamenalo ztrátu přinejmenším několika dnů života. Připojili ho k přístrojům, uspali ho a provedli mu operaci. Vždycky se probudil zmatený a unavený. Měl strašlivou žízeň a marně prosil androidky o vodu. Celé dny ležel s na-

sazenou maskou a obvazy na hlavě na posteli, opečováván androidy a lékaři, nudil se a čekal, až ho propustí. Utéci nemohl, protože ho Náramek pustil jenom na toaletu. A tak vzpomínal na svůj život a zkoušel analyzovat předchozí testy.

Jednou se po operaci nedopatřením probudil o něco dříve. Třeštila mu hlava, vidění měl lehce rozostřené a barvy byly zářivější než obvykle. Dva androidi ho vezli vpolosedě z operačního sálu dlouhou bílou chodbou. Omámeně sledoval svislé, průsvitné válce po obou stranách, v nichž plavaly různé pozemské bytosti jako v nějakém vodopádu.

Chodba začínala šimpanzi, kteří byli k nerozeznání od těch, mezi jakými sám žil. Pak nastal prudký zlom, a proměnili se v bezsrsté, vzpřímené a rovné ADM a EV. Občas je vystřídala strašidelná embrya a ještě děsivější zrůdy, které se nepodobaly ničemu, co kdy viděl v reálném světě. Ale to ještě nebylo to nejhorší. Málem vykřikl úděsem, když v jedné z Ev poznal starší sestru a v malém Adamovi mladšího bratříčka. Na konci chodby ještě zbývalo mnoho prázdných sloupců. Jeden z nich čeká na mě, říkal si Adam a raději zavřel oči.

Androidi ho však bezpečně dovezli na nemocniční pokoj. Později si vůbec nebyl jistý, jestli to nebyl jenom strašlivý sen, jaké ho občas děsily a probouzely ze spánku. Byl vděčný, že ho Neter zatím vždycky propustili a nechali ho žít po svém.

A tak léta v Ráji vcelku příjemně plynula a Adamovi už bylo čtrnáct let. Šimpanzi v jeho věku byli dospělými samci nebo samicemi, obklopenými mláďaty. Adam zůstal zaostalý a opožděný, a pořád si hrál s daleko mladšími šimpanzi, s ADM a s EV. Rodiče si o něho pochopitelně dělali starosti.

„Co z tebe bude, synku?“ ptali se ho bezradně. Jenom krčil rameny. Opravdu to nevěděl.

Nejraději si hrál se správnou EV, které říkal Eva. Byla o něco mladší než on, měla velké černé oči a dlouhé černé vlasy až do pasu, a začínala jí růst prsa a pubické ochlupení. Zažili spolu řadu příhod, her a dobrodružství. Vždycky byli šťastní, když se při tom věčném, otravném

stěhování uvnitř rezervace potkali, a mohli být zase spolu. Šimpanzi se jim smáli, že by konečně měli založit tlupu, ale oni tušili, že na to ještě nenastal čas. Měli úplně jiné starosti než ŠMP v jejich věku. Hodně času trávili přemýšlením, které se hodně lišilo od bezmyšlenkovitého lelkování šimpanzů.

Poznali už řadu neterských vědců a lékařů, ačkoli je neznali jménem. Většinou pracovali ve dvojicích, muž a žena, a byli nevrlí, chladní a odměření. Adam a Eva tušili, že je považují za méněcenné, podřadné, primitivní tvory.

Nejraději měli starýčkého, vrásčitého a laskavého vědce s moudrýma očima, jemuž říkali Neter. Pracoval sám se svými androidy ve veliké laboratoři, plné nejrůznějších přístrojů a displejů. Zval si je stále častěji a oni sledovali jeho práci a snažili se ji pochopit. Na displeji jim ukazoval zajímavé obrázky, grafy, fotografie a videa. Vyprávěl jim o evoluci, genomu, genech, dědičnosti, dvojité šroubovici, mutacích, buňkách, elektřině, iontových motorech, fotonech, křemíku, vodíku, energii atomu, o podivuhodném kvantovém světě… Zpočátku tomu téměř vůbec nerozuměli, ale postupně do toho začali pronikat, a uchvátilo je to. Doufali, že se jednou také stanou vědci.

Mnohé věci jim však jejich povídavý přítel Neter zamlčel. Jeho rasa konečně našla planetu, vhodnou ke kolonizaci, navíc obydlenou neteroidy, jež bylo možné snadno geneticky měnit, vylepšovat a používat jako vojáky, otroky nebo dárce orgánů. Po kolonizaci Země budou Neter využívat celou sluneční soustavu.

Uvědomoval si, že by si už měl tyto dva zdaleka nejslibnější pokusné subjekty zajistit, a dát je hibernovat nebo naložit do formaldehydu. Jenže k nim přilnul a svým způsobem je obdivoval. Považoval je za své děti, které nikdy neměl, a tak konečné řešení stále odsouval.

Tento ADM a tato EV byli tak nadšení ze života, a tolik toužili po poznání! Fascinovalo jej, že inteligentní bytosti na odlišných planetách mohou mít tak podobné touhy. Platí to snad univerzálně pro celý vesmír? Mohli by jejich potomci překonat fázi barbarství a vytvořit

civilizaci? Vyrovnali by se někdy dokonce samotným NTR? Takové úchvatné vize mu nedávaly spát. Rozhovory s Neterem byly pro zvídavá Holátka velice podnětné.

„Jste křehké bytosti," vysvětloval jim jednou, *„podívejte se třeba na své zuby."*

Vycenili na sebe bílé zuby, a uvědomovali si přitom, jak chabé jsou ve srovnání s nádherným, mohutným šimpanzím chrupem. Byli tak bezbranní! Neměli ani pořádné drápy a křehké nehty se jim snadno lámaly. Adama dokázal v páce přetlačit i nejslabší šimpanz. Byli tak ubozí a směšní!

„Ano, ŠMP je mají silnější," připustil Neter, *„jenže vy máte jinou, daleko mocnější zbraň! Hádejte jakou!"* Dívali se na svá hubená těla, ale žádnou zbraň neviděli. *„Asi to neuhodnete, ale je to váš mozek."*

„Mozek?!" zasmál se posupně Adam. „Ten má přece každé zvíře." Občas si s dalšími Adamy hráli na neterské vědce a lékaře. Chytali a zabíjeli drobná zvířátka, a pitvali je. Hadi jim přitom vysvětlovali, jak organismy fungují.

„Váš mozek je daleko podobnější mozku NTR než šimpanze učenlivého," vysvětloval jim vědec, *„a také jste chytřejší než chobotnice, delfín nebo papoušek šedý."*

Při představě, že by papoušek mohl být inteligentní, se hlasitě rozesmáli. To byl opravdu dobrý vtip, který Holátka hodně pobaví.

„Můžete dokonce vytvořit civilizaci," dodal Neter a zamyšleně pokýval hlavou.

„Co je to, civilizace, Netere?" vyzvídala Eva.

„Zeptejte se svých Hadů. Klíčová slova jako spolupráce, organizace, domy, města, vesnice, stroje, lodě, vozidla, letadla, laboratoře, počítače, kosmické lodě... Spoustu z toho už přece znáte."

„Určitě se zeptáme!" slíbila Eva.

V posledním roce už s vědcem trávili celé dny. Rodiče nic nenamítali, protože jim stejně nebyli moc užiteční. Jeho svět byl naprosto úžasný, přitažlivý a dobrodružný. Bylo fascinující vidět na obrazovkách, jak

vypadá Ráj z oběžné dráhy Země, a rozeznávat kontinenty, ostrovy, oceány, řeky a pralesy! Už jenom nejstarší šimpanzi si pamatovali, jak vypadal svět mimo rezervaci. Před mnoha lety kolem ní náhle vyrostla vysoká, kluzká stříbřitá zeď se dvěma branami, neustále hlídanými ozbrojenými androidími strážemi.

Adam a Eva nyní konečně věděli, co se za zdí nalézá, a toužili se o tom přesvědčit vlastníma očima. A tak se vydali na dobrodružnou výpravu. Na vrcholu vzdálené hory se tyčil obrovský listnatý strom. Trvalo jim celý den, než se v tropickém vedru vyšplhali nahoru, odpočinuli si u mohutných kořenů stromu, a vylezli do jeho koruny. Museli tam přespat, protože se báli sestupu ve tmě. Ale vyplatilo se jim to. Měli nádherný výhled z Ráje. Těsně za stříbřitou ohradou se opravdu rozprostírala černá, vypálená země, posetá stojícími, zčernalými kmeny bez korun. Až daleko za ní se tyčilo zelené pásmo džungle.

A pak nastala hvězdná noc, osvícená žlutým srpkem měsíce. Jenom budovy Ráje byly osvětlené umělým světlem. Bylo tak těžké uvěřit, že hvězdy jsou vzdálená slunce. Může vůbec Země obíhat kolem Slunce, když každý vidí pohyb slunce na vlastní oči? A je Země opravdu kulatá? Krouží tam nahoře ohromný hvězdolet Neter? Odpovědi znali, ale těžko je dokázali přijmout.

Spánek přicházel, a tak si dali svůj první, nešikovný polibek pod záminkou přání dobré noci, a schoulili se k sobě. Noc prospali v objetí, bezpečně zaklesnutí v kolébce nejtlustších větví. Za svítání se ještě pokochali pohledem na krásy světa, částečně zamlženého oparem, opatrně slezli ze stromu, jehož název ani Hadi neznali, a vrátili se do Ráje, aby se pochlubili svým objevem.

Jenže tam se mezitím rozšířila strašlivá zpráva. Někteří ADM a EV vyslechli útržky rozhovorů neterského personálu, a všechny výpovědi se shodovaly. NTR brzy odletí domů! A předtím všechny v rezervaci povraždí! Šimpanze, Adamy i Evy! Nikdo nezůstane živý, nikdo!

Adam se už dávno Evě svěřil se svým snem, jenž nemusel být pouhým snem. Sama už přišla o tři sourozence. A tak zprávě věřili, ostatně

jako všichni. Zašli za Neterem, jenž jim rozpačitě potvrdil, že mimozemšťané Zemi brzy opustí.

„A co bude s námi?" vyhrkl zdrcený Adam.

„Radši se neptejte," odpověděl vědec rozmrzele a uhnul očima. Lhát jim nechtěl a pravdu jim říci nemohl. Část pokusných subjektů bude hibernována a část usmrcena a zakonzervována. Ostatní budou zlikvidováni a jejich těla spálena, tak jako vždy. Příště už přiletí neterští kolonisté. Tak příhodnou planetu a sluneční soustavu si jejich mocné impérium nenechá ujít.

Pochopili to správně a rozplakali se úzkostí. Starý vědec se na ně s lítostí díval a přemýšlel. Už dávno váhal mezi oddaností své nemilosrdné rase a touhou pomáhat evoluci ve vesmíru. Čtyři nevinné, vlhké, inteligentní lidské oči na něj vzhlížely, a on nevěděl, co má dělat. Přistoupil k oknu a zadíval se ven. A to, co viděl, ukončilo jeho váhání.

Šimpanzi, ADM a EV se hnali směrem k bráně, nebo opačným směrem, k budovám. Vypuklo živelné povstání proti NTR!

Vzápětí se laboratoří rozječela siréna. Adam a Eva si dřepli a zacpali si uši. Vědec tušil, jak vzpoura skončí, a rozhodl se. Vnitřní pocit ho ubezpečoval, že to rozhodnutí je správně. Inteligentní život na Zemi dostane svou příležitost!

Nasadil si dýchací masku a zadním vchodem vyvedl dvojici chráněnců ke skryté brance ve zdi. Z dálky zaznívaly řev a střelba. Sirény kvílely nad Rájem. Neter se vrátil pro dva plamenomety a ukázal jim, jak se používají. Všichni tři teď viděli na jednu ze vzdálených bran. Dva strážní androidi tam právě chrlili mohutné proudy zářivě žlutého ohně na útočníky. Otřásli se odporem při představě hořící srsti a škvařícího se masa a sádla šimpanzů i Holátek.

Neter teď mluvil tak rychle, že mu sotva rozuměli: *„Běžte co nejrychleji přímo do džungle! Spěte na stromech. Na divokou zvěř použijte plamenomety! Ptejte se Hadů, než přestanou fungovat, na přežití v přírodě, na výrobu nástrojů a zbraní. Naučte se rozdělávat oheň!"*

„Máme plamenomety," připomněl Adam.

„Jenže ty vám časem dojdou. Ptejte se na tření dřev pomocí luku, na klíčová slova jako pyrit, pazourek, křesání! Ptej se na těhotenství, porod a výchovu dětí, Evo! Postavte si chatrč na břehu řeky nebo jezera. Oheň mějte rozdělaný celou noc, divoká zvěř se vás bude bát! Vymýšlejte nástroje a vyrábějte si je!"

Z té záplavy slov se jim točila hlava. Neter přiložil palec na čtečku, otevřel branku, a konečně si uvědomil osudovou chybu. Pokusné subjekty lze zneškodnit velice snadno.

„Náramky, rychle!" vykřikl zoufale, namačkal kódy, deaktivoval a odepnul jim Náramky, a odhodil je za branku. Stihl to jen tak tak. Po chvíli zahlédli v dálce několik ADM a EV, kteří se zhroutili k zemi v křečích a křičeli bolestí. V nerovném boji už pokračovali jenom šimpanzi, jenže jich rychle ubývalo.

„Doufám, že vaši potomci časem vytvoří civilizaci!" popřál vědec Adamovi a Evě. Vzápětí znejistěl. *„Víte vůbec, co to je civilizace? Dokážete si představit civilizované bytosti?"*

„Víme, Netere, dokážeme! Budeme se snažit!" slíbili svému zachránci a objali ho. Sahali mu sotva po hrudník.

„Tak rychle, běžte! Hodně štěstí, lidé!" rozloučil se s nimi, a oni se rozběhli k džungli na obzoru. Jejich zatvrdlé plosky chodidel dopadaly na zčernalou, spálenou zem, a za nimi se zvedal suchý popel a prach.

Neter se za nimi chvíli díval, pak s povzdechem zaklapl branku, a šel přerušit spojení jejich Hadů s počítači NTR. Trestuhodně porušil nařízení, zakazující nechávat živé pokusné subjekty v jejich habitatu, ale bylo mu to vcelku jedno. Vlastně nebylo; zažíval opojný pocit. Už dávno se necítil jako rošťák. Riziko, že bude odhalen a potrestán, bylo díky živelné a nepřehledné vzpouře vcelku malé. Tlak prostředí však bude drtící, a jeho malí přátelé v džungli stěží přežijí. Zaslouží si však dostat příležitost. Nechť rozhodne přírodní výběr!

A tak se Adam a Eva poprvé v životě ocitli na svobodě!

Střídavě běželi a kráčeli nehostinnou pustinou, a soumrak se na ně rychle snášel. Do rezervace přilétly dvě velké sondy, ale dvou nahých postaviček s plamenomety si naštěstí nikdo nepovšiml. Boj už ostatně skončil. Mimozemšťané zvítězili a Ráj přestal být rájem.

Adam a Eva mysleli na své rodiče, sourozence a kamarády a na všechny ty chytré Adamy a Evy, kteří jsou buď mrtví, nebo je brzy naloží do průsvitných válců. Ani se s nimi nemohli rozloučit. Utírali si slzy, a aby přišli na jiné myšlenky, začali se vyptávat svých Hadů na věci, nutné k přežití v džungli.

Na její okraj dorazili až po setmění. Vyvolávala v nich respekt. Vylezli na příhodný strom. Měli žízeň, ale neodvážili se slézt a natrhat si ovoce, které by je zavodnilo. Spali neklidně, s plamenomety v rukou, a co chvíli se budili a naslouchali tajemným zvukům pralesa, s nimiž se známé zvuky bezpečného Ráje, důsledně zbaveného dravé zvěře a jedovatých hadů, nemohly rovnat. Za svítání se probudili a z úkrytu zeleně pozorovali vzdálenou rezervaci, kde vládl zlověstný klid. Vydali se o něco hlouběji do džungle a hledali bezpečné místo k přespání.

Život v džungli byl daleko bohatší než v Ráji. Neustále byli obklopení zvukovou stěnou, plnou cvrlikání, šumění, zpěvu, kuňkání, houkání, pískání, skřehotání, mručení a dalších projevů zvířecích řečí. V poledne došli k velké řece a našli převislou skálu, pod níž se cítili bezpečněji. Nasbírali si spoustu ovoce a dalších plodin a najedli se. Vodu pili z řeky. Odpočívali a naslouchali Hadům.

Adam se průběžně vydával na průzkum okolí a hledal věci na výrobu nástrojů. Oheň rozdělal plamenometem, a pak ho udržovali celou noc. Spali na lůžku z listí a travin a choulili se k sobě.

Ráno odpočívali a odpoledne uslyšeli strašlivé hřmění. Domnívali se, že přichází bouřka nebo zemětřesení, ale podobné zvuky dosud neslyšeli. Běželi k místu, kde měli lepší výhled. Spatřili, jak k nebi stoupá stříbřitá raketa, a zanechává za sebou dlouhý ohnivý sloup. NTR a jejich pokusné subjekty opouštěli planetu Zemi. Na oběžné dráze je

čekal obrovský hvězdolet, který se vydá na předalekou, nebezpečnou cestu domů.

Dalšího rána se Adam vydal do opuštěného Ráje. Doufal, že najde zbraně a nástroje, které jim usnadní život a zvýší jejich bezpečí. Vysoké ocelové zdi byly nedotčené, ale brána byla otevřená. Za ní se černala spálená půda, posetá ohořelými mrtvolami a kostrami. Ubytovny byly pokroucené a zčernalé ohněm. Laboratoře a nemocnice zničily výbuchy. Nic užitečného neobjevil, a přitom by se mu třeba takový skalpel velice hodil. Vzpomněl si na své Náramky a došel si pro ně k malé brance. Svůj si natrvalo zacvakl na zápěstí, a vrátil se za Evou. Rozjařeně mu skočila do náručí, on se s ní zatočil a pak se k sobě dlouho tiskli. Dal jí její Náramek; měla z něj velikou radost. Těšilo ji, že zase bude o něco hezčí.

Měli představu o tom, jaké místo k životu hledají, a časem ho našli. Pořád měli spoustu práce a uvědomovali si, jak se tím liší od šimpanzů, kteří čas spíše jenom promrhávali. Bylo to však krásné období jejich života. Byli mladí, inteligentní, svobodní a přičinliví. A navíc do jejich života vstoupila láska.

Eva začínala Adamovi připadat stále přitažlivější. Házela po něm zvláštní, dost možná roztoužené pohledy. Dobře si všímala, jak to na něho působí, a dobře se tím bavila, ale dělala jakoby nic. Jednou večer to už nevydržel, povalil ji na kolena, pronikl do ní, a začal s ní kopulovat zezadu, jak to viděl u šimpanzů. Vůbec se nebránila, ačkoli vykřikla překvapením a pak bolestí, a nakonec sténala štěstím.

„Vždycky jsem doufala, že to budeš ty," zašeptala, když pak spolu leželi v objetí.

„A já jsem tak nějak věděl, že to budeš ty. Žádná jiná EV mi nikdy nepřipadala tak sexy," přiznal Adam.

A viděli, že je to dobré, a tak to dělali často. Eva mu ukázala překvapivou milostnou polohu tváří v tvář, o které se dozvěděla od starších EV. Někteří starší ADM a EV totiž tyto věci také rádi dělali, ale vskrytu, nikoli na veřejnosti jako šimpanzi. Zalíbilo se jim to, protože na

sebe přitom viděli. Také se hodně líbali, a tak tomu období začali říkat líbánky.

Čas ubíhal. Oba vědoucí Hadi nadobro zmlkli. Ještě předtím jim však předali spoustu užitečných znalostí, a hlavně je stejně jako Neter naučili hledat a nacházet řešení problémů.

Období dešťů mladým lidem život příliš nezkomplikovalo. Pravda, prudký liják jim uhasil oheň, ale Adam rozdělal nový pod skalou. Od té doby tam nechával připravený malý luk, vhodný klacík, suché dřevo a troud ze suché houby. Oheň milovali. Bez něj by se cítili daleko bezbrannější.

Nyní měli spoustu volného času, a tak sedávali u ohniště a dívali se do mihotavých plamenů, nebo zamyšleně sledovali vodní liány, které se valily z těžkých oblaků, visících nad korunami stromů. Vzpomínali na dny strávené s Neterem, a na rozhovory s ním. Třeba jak je překvapilo, že ani tak moudrý a učený vědec leccos nezná. Přiznal jim, že neví, jak vznikl vesmír, jak zanikne, ani co se stane po smrti bytostí. Snažili se nyní sami najít odpovědi, ale ani jim se to moc nedařilo. Tohle byly opravdu neuvěřitelně obtížné otázky.

Hráli různé hry. Vymysleli si třeba činnost a přemýšleli, jaké nástroje by k ní potřebovali, a z čeho a jak by se daly vyrobit. Někdy to bylo nemožné, protože by potřebovali vzácné materiály, kterým Neter říkal železo, ocel, plastické hmoty, křemík, grafen nebo nanomateriály. Jindy si zase vzali kameny nebo klacky, ťukali a bušili jimi o sebe, vyráželi šimpanzí pokřiky, a zkoušeli skládat legrační popěvky v neterštině.

Neter byli všežravci a vznikli z predátorů. Pro ně bylo přirozené lovit zvířata, jíst jejich maso a využívat jejich kůže. Šimpanzi byli převážně vegetariáni. Adam a Eva stále váhali, jestli jsou spíše NTR nebo ŠMP, ale zřejmě byli něco mezi.

Adam dosud jenom chytal ryby, a zabíjel by jenom v sebeobraně. Kožešiny zvířat však nutně potřebovali na zahřátí za chladných deštivých nocí. Také věděli, že lidská mláďata budou potřebovat neustálou péči

a teplo. Adam se proto psychicky připravoval na to, že bude muset začít lovit.

Často přemýšlel, jak by obstál v boji na život a na smrt s dravou zvěří. Oheň zatím lvy, tygry a leopardy spolehlivě odrazoval, ale co když je napadnou při přesunu? Pocit odpovědnosti ho tížil, a tak často trénoval se svými zbraněmi, a neustále se je snažil vylepšovat a vymýšlet nové.

Jednou si večer pochutnávali na pečené rybě a plivali kostičky do ohně, obklopeného kameny.

„Chtělo by to konečně nějaké to oblečení; pár nápadů už mám," nadhodila Eva.

„Snad jsme se dohodli na prioritách, Evi. Ještě jsem nenašel ty pitomé pazourky ani obsidián. A bez nich jsou moje zbraně do značné míry neškodné. Zatím nemám ani takový základní a všestranně užitečný nástroj, jako je nůž."

„Já vím, je toho pořád tolik, na dva lidi," odpověděla a zkusmo navrhla: „Mohli bychom se přidat k nějaké tlupě divokých šimpanzů. Asi by nás přijali, když umíme jejich řeč."

Adam se na ni překvapeně podíval a chvíli hledal slova, než odpověděl: „Víš, lásko, já bych to ani nechtěl. Jsou přece jenom o dost jiní než my. Ty by sis chtěla stavět nové hnízdo každý večer?! Tak blbí snad nejsme. Vytvoříme si svoji tlupu sami, a lepší."

Usmála se na něho, přikývla a šimpanzštinou mu řekla: „Mám tě ráda!" Odpověděl jí šimpanzími gesty, která znamenala totéž.

„A navíc, tohle je skvělé místo pro život," dodal a pyšně se rozhlédl kolem sebe.

Chatrč z větví, kůry a hlíny byla hrubá a primitivní, ale jim stačila. Choulila se pod převislou skálou, na břehu velké řeky. Před ní neustále hořel oheň na ochranu před divokou zvěří. Po ruce měl oba plamenomety, luk, kterým střílel stále přesněji, pletený toulec se šípy s opálenými hroty, a stejně zakončený oštěp.

„Jo, zatím dobrý," přitakala Eva a dál si pilovala nehty o příhodný drsný kámen. „Na co myslíš?" zeptala se, když dlouho mlčel a mračil se.

„Ale, napadlo mě, že se třeba namáháme zbytečně, pro podobné lenochy, jako jsou šimpanzi, orangutani a gorily, o lenochodech ani nemluvě. Věřím, že jestli nám to půjde pořád tak dobře, tak tu civilizaci vytvoříme za pár generací. Škoda, že už to neuvidíme. Snad nám to moc nepodělají."

„Taky si myslím," konstatovala spokojeně, „ale nejdřív se musíme pořádně rozmnožit, Adámku. Třeba to tenhle úplněk konečně vyjde."

„Pokud sis nevšimla, lásko, tak jsem připravený. Ještě chvilku vydrž, jenom přitáhnu ty klády do trojúhelníku," odpověděl se šibalským úsměvem.

EPILOG

Štěstí je neopouštělo a ačkoli praměti Eva později hořce litovala, že se nezachránilo víc EV, přece jen to se svými plodnými dcerami zvládly. Pravda, Adam a synové na tom také měli jistý a nezanedbatelný podíl.

A tak se lidé množili a množili. Bez moudrých Hadů však už zdaleka nebyli tak inteligentní a tvořiví, jako bývala Holátka.

Po celé věky se učili, pracovali, stavěli a bořili, spolupracovali, pokud museli, bavili se, žvanili, migrovali, lhali, podváděli, smilnili, manipulovali, bojovali, zotročovali, znásilňovali, mučili, vraždili, lovili a vybíjeli zvířata, přiváděli celé druhy k vyhynutí, hodovali, trpěli, stárli a umírali.

Hleděli ke hvězdám a snili o tom, že jich dosáhnou. Současně si pošetile otravovali vodu, kterou pili, půdu, která je živila, a vzduch, který dýchali.

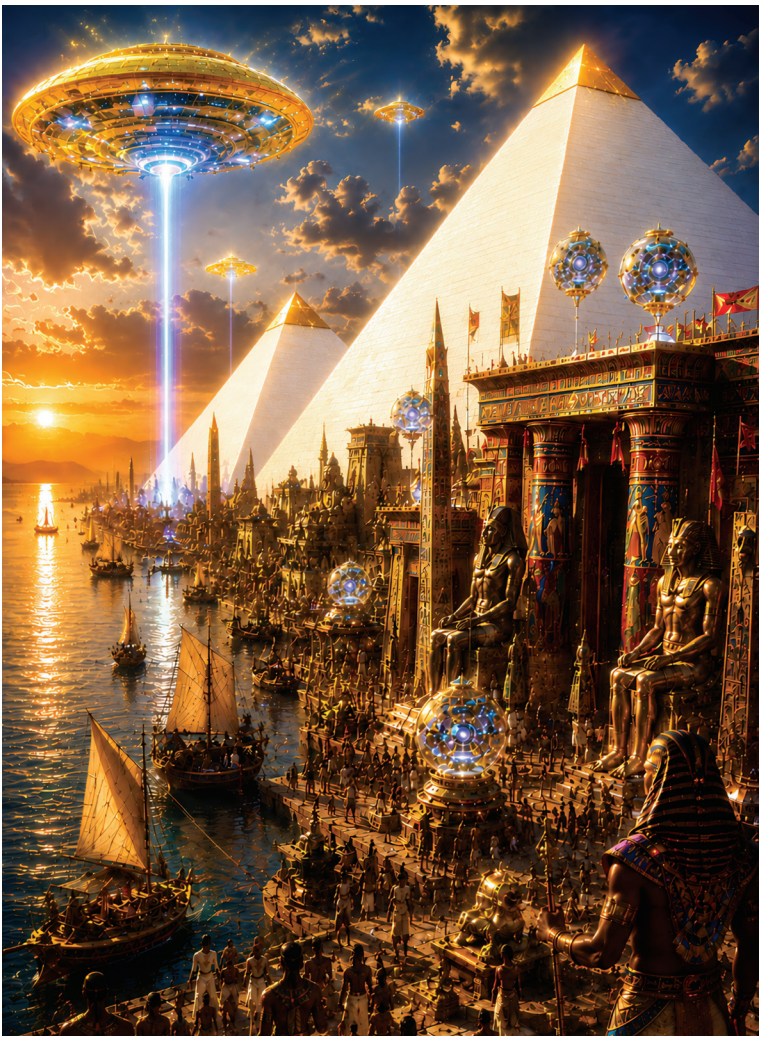
Takový je prostě jejich přirozený způsob dělání věcí.

Jejich přežití často viselo na vlásku. Nakonec se však stali tak úspěšným a dominantním druhem, že si uzurpovali celý svět. Nadále se o něj rvali a plundrovali ho. Nikdy se zcela nerozhodli, jestli jsou víc NTR nebo šimpanzi, takže byli věčně rozpolcení mezi chladnou ambicí a prvotním instinktem.

Skutečnou, synergickou civilizaci nikdy nedokázali vytvořit. A jak tak dál usilují, ničí a znovu budují v nekonečných cyklech, jedno jim určitě nelze upřít.

V současnosti už jsou napůl civilizovaní. Bravo!

ZÁŘÍCÍ BOHOVÉ

Výstup z pouště byl náročný, ale vyplatil se. Stopař Sigi spatřil z vrcholku pohoří stříbřitě se mihotající jezero, obklopené horami, bez zjevných známek lidského osídlení. Promyslel si plán na zbytek dne. Sleze dolů, doplní zásoby tekutin, rozdělá oheň třením dřev, chytí a opeče si rybu a přespí na břehu jezera. Pokud bude místo tak slibné, jak vypadá, Dogoni se tam přestěhují.

Slézání šlo ještě hůř než výstup. Občas sklouzl bosýma nohama po skále a někdy uvolnil větší kameny. To si pak vyčítal, protože se mohl prozradit nepřátelům. Nedělal si žádné iluze, jak by to s ním dopadlo. Vylezl na ostroh, aby měl lepší přehled, a užasl. Na břehu jezera se v odpoledním slunci blýskala zlatá létající chýše Zářících bohů!

Před několika úplňky k Dogonům doputovaly zvěsti o nových, zlatých bozích Stavitelů. Nad zemí Kemet začaly létat zlaté domy a chýše. Nad špičatými kamennými horami viselo druhé, černé slunce, které nikdy nezapadalo. Dogoni už zdálky pár létajících chýší spatřili, pořád však nevěděli, jak Zářící bohové vypadají. Sigi to teď mohl zjistit a proslavit se.

Opatrně slézal a pak nad sebou uslyšel děsivý rachot. Skočil do průrvy, skrčil se a modlil se ke svým bohům. Kamenná smršť přeburácela a nastalo ohlušující ticho. Poděkoval bohům, slezl úplně dolů a připlížil se k balvanům, odkud měl lepší výhled.

A tam, kousek od něho, částečně zavalený kamennou lavinou, nehybně ležel obrovitý, zlatý Zářící bůh!

Sigi se po chvíli kradmými kroky přiblížil a shlédl na boha, který měl levou ruku a obě nohy zavalené. Čtyři prsty na volné ruce se pomalu svíraly a rozevíraly. *Bůh není mrtvý, jenom zraněný.*

Bůh měl rád zlaté věci, stejně jako Stavitelé a jejich bohové. Sigi usoudil, že je to bohatý, ale slabý bůh. Jinak by se přece dokázal zachránit sám. Veliká, podlouhá přílbice měla naprasklé hledí, které zakrývalo bohův obličej. Přes panující vedra měl na sobě tlusté oblečení. Na zádech měl vak a z něho vedla věc jako had. Syčela a chtěla se zakousnout svými zoubky do kulatého otvoru přílbice. Opodál ležela stříbrná tyč se složitým plochým zakončením. *Válečný kyj.*

Sigi začichal a zašklebil se. Jen málo zvířat páchlo tak odporně jako věc jako had a Zářící bůh. *Smrad zorily je jenom o trochu horší.* Bohové mu radili, aby se nemíchal do bohova osudu, a utekl, dokud je čas. Tentokrát je však neuposlechl. Odložil oštěp, luk, toulec plný šípů i kožený vak a snažil se přijít na to, jak by mohl nešťastnému bohovi pomoci.

Naklonil se nad raněným a roztřásl se strachem a odporem. Naplno totiž pocítil bohův zkažený dech a stěží přemáhal návaly zvracení. *Fuj, tenhle smrad mě bude strašit až do smrti.* Ucpal si nos dvěma prsty a prasklinou nakoukl za zlaté hledí. Spatřil tam velké zavřené oko, plochý nos a drobná ústa, která slyšitelně lapala po dechu. Uvolnil hledí v naprasklém místě, s úlevou se odtáhl a prodýchával se. Na rozdíl od něho však čerstvý vzduch nedělal raněnému dobře. Sípal, pisklavě kašlal a jeho obličej rychle tmavl. Sigi nebyl šaman, ale bylo mu jasné, že bůh umírá. *Může bůh zemřít jako obyčejný smrtelník?*

Vyděsil se, pro změnu domáčkl hledí přílbice a prasklina se zúžila. V nastálém tichu bylo slyšet syčení věci jako had. *Bohové dýchají božský vzduch. Tlama věci jako had se hodí ke kulatému otvoru na přílbici. Patří k sobě.* Bojácně chytil hada za krk a přitiskl jeho tlamu k otvoru. Syčení okamžitě ustalo. Pro jistotu ještě tlamou zakroutil. Had se zakousl svými zoubky, syčení ustalo a raněný bůh přestal kašlat.

Sigi s vypětím všech sil odvalil kameny z dolních končetin. Balvan spočívající na paži však byl příliš veliký a těžký. *Teď by se hodil sochor, jaké používají Stavitelé.* Stříbrný kyj by asi byl vhodný, ale neodvážil se ho dotknout; jistě je chráněný mocnými kouzly.

Nedalo mu to a zkusmo omakal a pohladil bohovo oblečení a další věci. Tak zvláštní povrchy ještě nikdy necítil. Někdy byly drsné a zcela pravidelné, jindy zase hladké a jemné. Vhodný sochor nenašel a tak došel k jezeru, pořádně se napil a propláchl si nos. Voda byla čistá, chladná a dobrá, a plavala v ní spousta ryb. Moc se mu tady líbilo. Hory ze všech stran, čistá, pitná voda, ryby… Snadné živobytí. Vůbec se nedivil, že si Zářící bohové tohle báječné místo zabrali pro sebe.

Konečně měl čas si prohlédnout úžasnou zlatou létající chýši. Měla tvar plochého, kulatého oblázku, jaké občas nacházel ve vyschlých korytech řek. Kromě spousty zářících a blikajících okének byla celá zlatá. Snažil se všechno zapamatovat a pak se vrátil k bohovi a naklonil se nad ním. Prasklinou v hledí uslyšel podivnou, pisklavou řeč. Bůh se probral a chce mu něco sdělit.

Stoupl si přímo před boha a ten ho poprvé spatřil. Škubl sebou, začal mluvit rychleji a naléhavěji, a volnou rukou se marně snažil nahmatat válečný kyj. A tak alespoň vytáhl z oblečení podlouhlou věc, ta se s hlasitým cvaknutím otevřela a stal se z ní velký tesák. Sigi se bojácně stáhl, ukázal prázdné ruce a hluboce se bohovi poklonil. Pak si dřepl na balvan tak, aby ho bůh mohl dobře vidět.

Zářící nepřestával drmolit svou božskou řečí a Sigi mu dával posuňky najevo, že vůbec nerozumí. Také na boha zkoušel mluvit dogonsky, ale marně. Raněný měl nejspíš horečku, blouznil a nevnímal. *Vedro, tlusté oblečení, těžká, zavřená přilbice a navíc kamenná lavina. To je obtížný den pro nového boha v zemi Kemet.*

Pak Sigi uslyšel strašlivé hřmění. Nad hřebenem pohoří se vynořila další zářící chýše jako bájný zlatý pták, a prudce klesala k jezeru! Jasně viděl, jak v ní hoří oheň. Plameny šly dolů; nešly nahoru. Se hřměním a blýskáním přistála poblíž. Země se chvěla jako při zemětřesení. Vyděšený Sigi se skrčil za balvanem a modlil se k bohům. Měli ho rádi a zase mu pomohli. Sigi pořád žil a opatrně vykoukl zpoza balvanu.

Oheň pod chýší už byl vyhaslý. Dveře zasyčely jako had, otevřely se a vysunul se z nich stříbrný můstek. Dva Zářící bohové scházeli toporným krokem po můstku a následoval je zvláštní stříbrný vozík. Nebyl zapřažený za žádné zvíře a bohové ho také netáhli. Nějakým způsobem byl živý. Bohové činili zázraky za bílého dne.

Sigiho sebral své věci a neskrýval se. Bohové si ho vůbec nevšímali. Zato Sigi si jich všímal hodně. Cítil se jako trpaslík; však jim sahal jenom po pás. Také milovali zlaté věci. Měli dozadu protaženou přilbici se zlatým štítem, mohutné trupy, tlusté paže a sloní nohy. Na zádech

nesli vak s věcí jako had. *Bohové potřebují dýchat smrdutý božský vzduch.* Sklonili se nad raněným, přes prasklinu přetáhli průsvitnou kůži a s námahou odvalili poslední balvan. Vozík dojel k raněnému, sám se prodloužil a poklesl, bohové na něj uložili raněného, a jeden z nich se vydal s vozíkem k velké chýši. Sigi dával bedlivý pozor, ale nezahlédl nic, co by vozík táhlo nebo tlačilo.

Druhý bůh posbíral kyj a další věci a jiný vozík s nimi sám odjel. Bůh si však nevšiml stříbrné kostky, schované za balvanem. Sigi musel zasáhnout, aby bylo všechno skončeno správně a bez špatných důsledků. Zavedl Zářícího ke kostce, ten ji zvedl a odešel s ní do malé chýše. A pak Sigiho překvapil. Učinil neohrabané, avšak jednoznačné gesto. Pozval Sigiho dovnitř!

Sigi váhal jenom chvilku, protože by se nikdy neodvážil urazit boha odmítnutím jeho vůle. A tak vyšel lehkým stopařským krokem po můstku a vstoupil do malé místnosti. Z otvoru v bílé stěně se vynořila zlatá přílbice a bůh mu ji nasadil na hlavu. Sigi se vesele šklebil, protože mu bylo od začátku jasné, že mu bude moc velká. Bůh si to také brzy uvědomil a udělal kouzlo. Zasyčelo to, Sigi ucítil jemný tlak na lebku, a přílbice mu seděla jako ulitá. Pořád však byla strašně těžká. Nejspíš byla opravdu z ryzího zlata. Pak mu bůh navlékl vak, připevnil věc jako had k přílbici a Sigi začal dýchat božský vzduch. Opět měl návaly na zvracení, ale chtě nechtě musel smradlavý vzduch dýchat. *Proč radši nedýchají voňavý, čistý vzduch? Asi proto, že jsou tady noví a musí si na něj nejdřív zvyknout.*

Zářící zavřel dveře a sundal si přílbici a vak, ale tlusté oblečení si ponechal. V místnosti začalo pršet a pak se zamlžilo párou. Nakonec začal foukat teplý vítr a rychle je osušil. Dveře zajely do stran a oba vešli do velké, jasně osvětlené místnosti. Sigi se ocitl uvnitř létající chýše Zářících bohů!

Nevěděl, na co se má dívat dřív. Všechno bylo nádherně svítivé, lesklé a hladké. Bohové používali podobné nesrozumitelné značky jako šamani a Stavitelé. Místnost měla mnoho svítících oken. Viděl v nich okolí chýše, černé slunce, další létající chýše a domy, pohled shora na

špičaté kamenné hory a také zraněného boha. Ležel svlečený na bílém lůžku, a druhý bůh ho léčil a zaříkával. Užíval k tomu stříbrné šamanské nástroje. Raněný bůh byl bez tlustého oblečení překvapivě štíhlý. Sigi si dřepl na bobek, dál zvědavě vyhlížel z oken a čekal. Občas si nevěřícně osahával svou velikou a těžkou přílbici. *Bohové to nemají tak snadné, jak si Dogoni myslí.*

Zářící bůh měl hlavu holou jako kemetský kněz a jeho lebka byla vzadu hodně protažená. Seděl u šikmé stěny, díval se z okna, pisklavě si povídal s ostatními bohy, pohyboval kolečky a klacíky a mačkal na ně. Sigi slyšel uvnitř své přílbice každičké slovo, ale řeči bohů pořád nerozuměl. Oknem spatřil, jak druhá chýše odlétá od jezera. Plameny šly zase z ohniště dolů.

Pak ho Zářící bůh upozornil na jedno z oken. Stopař si připadal jako dravý pták. Letěl střemhlav dolů k jezeru, obklopenému horami. Shora viděl chýši a Zářícího boha, kterého najednou zavalila kamenná lavina. Po chvilce se k němu přiblížila maličká, nahá, černá postavička s oštěpem, lukem, toulcem a vakem. Nasadila mu věc jako had na přílbici a odvalila balvany z jeho nohou.

Sigi to očarovaně sledoval. Starší kmene měli pravdu. Bohové vidí úplně všechno. Vidí i to, co se stalo dříve a co už není vidět.

Náhle se země zatřásla a uslyšel hřmění. Jedním oknem viděl zmenšující se jezero a druhým chýši, která měla zapálené ohniště a vzlétávala do výšky nad jezerem. Sigi věřil, že se dívá oknem na tu samou vzlétající chýši, ve které právě seděl, a nechápal, jak je to možné. Snad mu to kouzlo starší kmene nebo šaman někdy vysvětlí. Pohoří nahradila žlutá poušť, řídce porostlá travinami a stromy. Sigi rozpoznával zelené oázy sousedních kmenů a dobře se bavil, když viděl, jak jsou jejich obyvatelé vystrašení. A pak neomylně poznal Hrbatou horu! Vzrušením zakřičel a vyskočil. Zářící se k němu tázavě obrátil.

„Dogoni! Sigi!“ vysvětloval opětovně Sigi, a střídavě ukazoval na horu a na sebe. Zářící to zřejmě pochopil. Chýše zakroužila nad Hrbatou horou a snesla se nad Sigiho vesnici.

Stopař nadšeně sledoval, jaké pozdvižení její přílet způsobil. Postavičky vybíhaly z chatrčí, křičely, ukazovaly vzhůru a sháněly splašené ovce, kozy a slepice. Sigi některé lidi poznával a pochechtával se. To bude překvapení, až přistanou!

Jenže obraz se začal zmenšovat a opět jej vystřídala polopoušť a poušť. Letěli směrem k zemi Kemet. *Nepochopil to,* povzdechl si Sigi. Dřepl si na bobek a trpělivě čekal. Museli letět rychleji než sokol stěhovavý, protože se v okně brzy objevila Velká velká řeka! Sigi ji spatřil úplně poprvé, a rovnou z výšky. Po obou březích byla lemovaná políčky, mokřinami, přístavy, osadami, chrámy, skalami, lomy a písečnou pouští. Po řece plula spousta člunů i velkých lodí, vybavených plachtami. A všude bylo mnoho a mnoho lidí! Rybáři chytali ryby, na políčkách a v lomech se dřeli otroci, nosiči nosili vodu, a věřící mířili do obrovských kamenných chrámů s pestrobarevnými sloupy a sochami bohů a faraonů země Kemet.

Stavitelů bylo jako mravenců, jejich rozsáhlé osady připomínaly mraveniště, a byli také tak pilní. Létající chýše nevzbuzovala žádný rozruch. Lidé k ní sotva vzhlédli a pokračovali v práci. Jenom děti se z ní radovaly a mávaly jí, a tak jim Sigi také mával.

Špičaté kamenné hory byly opravdu větší, než Hrbatá hora. Stejně však byl zklamaný, protože nesahaly až k měsíci, jak někteří lidé přísahali. Většinou měly zlaté špičky. Jinak byly bílé a hladké. Na některých byly vidět jednotlivé kameny, jako by to bylo schodiště pro obry z pohádek, nebo pro Zářící bohy. *Proč ti bláznivi lidi staví takové věci? Stačí přece pracovat část dne a člověk má dost jídla. Pak si může hrát, odpočívat, nebo podřimovat ve stínu.*

Chýše letěla po proudu řeky až k přístavu v její deltě. Kotvilo tam mnoho nádherných lodí. A za přístavem se rozprostíralo… moře! Moře! Moře!

Sigimu vstoupily slzy do očí. Dosud si moře nedovedl představit. Popravdě řečeno, vyprávění o moři nikdy moc nevěřil, a mezi Dogony nebyl sám. *Cožpak může být jezero veliké jako poušť, plné slané vody, která*

se nedá pít?! A teď se díval na modrozelenou mořskou hladinu s bílými vlnami, posetou tečkami bílých, žlutých a modrých lodí s velkými plachtami, a nemohl uvěřit svému štěstí. Moře! Sigi také od nynějška bude přísahat, že také viděl to bájné moře, a téměř nikdo mu to nebude věřit. Snad jen malé děti.

Vzápětí chýše vystoupala kolmo vzhůru, k černému slunci. Viselo nad třemi největšími špičatými horami. Bylo obrovské, tmavomodré, ne černé, a mělo široká tmavá okna. Uvnitř Sigi viděl spoustu Zářících bohů. Měli na sobě lehké oblečení, a vůbec nevypadali tlustí a nemotorní. Všichni měli protáhlou, holou lebku s velikýma, tmavýma očima, a byli bílí, vysocí a štíhlí. Pracovali, povídali si pisklavými hlásky, a co chvíli se zvědavě dívali do oken.

Sigiho chýše se pak snesla dolů k řece a nad žlutou pouští letěla zpět. Sigi si přál, aby doletěla až za pohoří. Strašně rád by se dozvěděl, jestli je tam opravdu tolik stromů, jako se vypráví. Začínal tomu docela věřit. Nyní už bezpečně věděl, že svět je daleko zázračnější, než si kdy dokázal představit.

Zářící bůh měl teď méně práce, a tak v jednom okně ukázal Sigimu hvězdné nebe, ačkoli se venku ještě nestmívalo. Stopař mnohá souhvězdí i hvězdy znal, však se podle nich musel často orientovat. Bůh ukázal na jednu jasnou hvězdu, a pak na sebe. A Sigi tu hvězdu poznal! *To je Psí hvězda!* A pak bůh řekl srozumitelně, jako by byl člověk, a ne bůh: „Po Tolo."

Hvězda se přibližovala, staly se z ní dvě hvězdy a pak dvě bílá slunce, veliké a maličké. Kolem velikého slunce obíhala modrozelená koule. Zářící na ni ukázal a zopakoval: „Po Tolo." Pak ukázal na sebe: „Nommo." Sigi to po něm správně zopakoval. Boha to tak potěšilo, že mu oknem ukázal zblízka, jak tam Nommo žijí. Nenosili přílbice a měli vysoké, blýskavé domy, které v noci zářily. Také měli mnoho velikých létajících chýší.

Sigi nemohl uvěřit svým očím. Tito bohové byli tak odlišní od ostatních bohů, o kterých kdy slyšel, a kteří jenom vyžadovali poslušnost,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zářící bohové**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.